

Louise
Rennison

SEN NOCI
PANČUŠKOVEJ

Náhody a nehody
Tallulah Caseyovej

Louise
Rennison

SEN NOCI
PANČUŠKOVEJ

**Ešte stokrát bláznivejšíe
náhody a nehody
Tallulah Caseyovej**

Copyright © Louise Rennison 2012

Translation © Olga Kralovičová 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,

spol. s r. o., Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-0811-2

OBSAH

OPÄŤ V ŠOUBIZNISOVOM EXPRESE	5
ZIMA LÁSKY	16
NIE SOM PREDSA ŽIADNA ZMRZLINA! SOM ĽUDSKÁ BYTOŠŤ!	39
SVOJRÁZNY NÁROD DIVADELNÝ	54
ZOŽER LOĎ!	85
ĽUDSKÉ LEPIDLO	99
BALÓNOVÁ LÁSKA	107
NEZABUDNI NA KLBA!	128
MOJE LENTILKY SÚ V POHYBE	136
HRDZAVÝ POHANSKÝ KRKAVEC	146
REBRÍK ŠOUBIZNISU	163
ZBOHOM, STROMOVÁ SESTRA	171
ŠKREČKOVSKÉ ČRIEVIČKY ŽIVOTA	186
PRIRODZENE ÚŽASNÁ BOZKÁVAČKA	192
CEZ TUNEL DO ŽIVOTA	207
NÁVRAT ZLODUCHA KAINA	216
PRÍPRAVA NA KLBA	224
PÁD DOTHERSKÉHO KAŠTIEĽA	231
SEN NOCI PANČUŠKOVEJ	237

1. KAPITOLA

Opäť v šoubiznisovom exprese

Milá akadémia múzických umení, opäť som tu! Držte si pančušky, lebo aj ja si ich držím. Spôsobuje to síce problémy, keď človeku treba na záchod, ale je to cena, ktorá sa platí za slávu! A sláva je mojím cieľom!

Môj vláčik sa opäť šinie k Dotherskému kaštieľu. Alebo k „divadlu snov“, ako ho volá riaditeľka Sidone Beaverová. Takže teraz sedím v šoubiznisovom exprese života.

No dobre, v skutočnosti je to miestna „strela“, ktorá stojí za každou vrbou a slimačím tempom sa rúti do Skipley, hlavného mesta zábavy na severe. Alebo domova vydry riečnej, ako sa

preslávilo medzi tými, čo nepatria do šoubiznisu. Predpokladám, že tým nemyslia nejakú konkrétnu tučnú vydru, ktorá býva v tomto meste. Lenže človek nikdy nevie.

Hurá a jupi-hupi-dupi-dú!

Mám chuť od radosti zaujúkať do nebies. Myslím, že to aj urobím. Teraz už môžem, lebo tá mrzutá tetka s palicou vystúpila na predchádzajúcej zastávke. Och, tí severania a ich veselé severské móresy! Stále nadávala na svoju chromú nohu. Vraj sa jej palica na jednej strane už tak zodrala, že keď silno fúkalo, spadla. Vôbec som sa jej na to nepýtala, no aj tak mi to rozprávala. Lenže hej-hola-hej, ako povedal Shakespeare. Stiahnem okno a nahlas vykríknem:

„Som Tallulah, Tallulah Caseyová! Vrátila som sa. A stúpam vyššie a vyššie! Nič ma nemôže zastaviť! Áno, bývala som hanblivá skaderuka-skadenoha s hrčovitými kolienami a bez lentiliiek. Bola som bezlentilková. Dokonca som nenosila ani držiak lentiliiek. No moje lentilky sú už v pohybe!“

Prečo ten vlak ustavične nečakane zastavuje? Čo teraz? Možno je na trati vydra riečna. Reprodukotor pukoce, počuť iba dychčanie a huhňanie. Zachráň sa, kto môžeš, vydra riečna prepadla vlak!

Asi chce, aby ľudia pochopili, že aj vydry majú city, že nie sú

iba chlpaté hlupane...

Hop!

Došla, skoro som vletela do sedadla oproti, lebo nás zase myklo dopredu a fičíme ďalej.

Juchú!

Som z tej vydry mimo. Nemôže predsa naozaj viesť náš vlak, veď nedočiahne na páky. Ibaže by mala chodúle. Lenže nikde sa nepíše, že Skipley je domov vydry riečnej cirkusovej. S veľkými topánkami.

Kašľať na vydru rušnovodičku. Ži a nechaj žiť.

Och, rozhlas zase čosi chrchoce.

„Prepáčte, dámy a páni. Práve mi vypadol koláč. Nasledujúca zastávka Skipley!“

Práve prechádzame okolo Grimbottomu. Týči sa v celej svojej pochmúrnej a hrozivej výške. Čudujem sa, že neleje ako z krhly, a zrazu... leje ako z krhly.

Moje nervy! Akoby zhasli svetlá. Grimbottom ani poriadne nevidieť. Miestni hovoria, že ak sú tam hore výletníci, hmla okamžite zbehne dolu. Pán Bottomley z pošty nám s Flossie rozprával:

„Raz tam hore boli turisti a hrali vybíjanú ako nejakí idioti. Vzápätí sa tak zotmelo, že nedovideli ani na loptu, a pritom ju mali v rukách. Po dlhých hodinách sa dospeli dotackali dolu, no

deti už nikdy nikto nevidel. Občas neskoro v noci počuť, ako kvília: Mamííí... Ocííí... To všetci stratení fafrnkovia volajú zo záhrobia.“

„Blbost!“ vyhlásila Flossie. „Tam hore je velikánske psisko. Volá sa Tesák. Je to napoly pes, napoly somár. Ten za hmly vychádza, unáša decká a vychováva ich ako svoje šteňatá.“

Hoci svoju kamarátku Flossie až tak dobre nepoznám, myslím si, že je cvok.

Cvok-necvok, aj tak sa už teším, že ju zase uvidím, a aj ostatné kamošky. Vaisey, malú Jo a Honey, ktorá nevie poriadne povedať „s“ a ešte aj ráčkuje, zato o chlapcoch vie všetko. Hovorí, že má vždy v zálohe dvoch alebo troch.

Znovu môžeme ísť do lesa pri Dotherskom kaštieli na naše miesto. A schádzať sa pri strome. Pri tom strome, kde sme sa zoznámili s chalanmi z Woolfovej akadémie, keď nás prekvapili pri tanci, ktorý nás naučila Honey. Povedala nám, že máme byť na seba hrdé, aj na to, čo sa nám na sebe nepáči. Bol to tanec našej „vnútornej krásy“. Alebo „vnútornej kráfy“, ako povedala Honey. V mojom prípade to bolo vyhadzovanie nohami a vykrikovanie: „Milujem svoje kolená! Milujem ich!“ To však nebolo až také trápne, ako keď Vaisey pred stromom natriasala zadkom. Hoci som za ňou až tak veľmi nezaostávala.

Chalani z Woolfovej akadémie Charlie a Phil nás nazvali stromové sestry.

Charlie mi povedal... Nie, nebudem myslieť na Charlieho. Najmä nie po tom, čo sa stalo, keď ma pobožkal.

Kde som to skončila vo svojom umeleckom živote? Ach, áno, keď som prišla do Dotherského kaštieľa, nevedela som robiť nič. Ostatné vedeli spievať, tancovať a hrať, no ja som bola iba vysoká a trochu som vedela tancovať írske tance.

Bola som presvedčená, že sa už nebudem môcť vrátiť a že si nikdy neobujem zlaté črievičky potlesku. Všetko sa zmenilo, keď učiteľka tanca Blaise Foxová uvidela môj Tanec cukríkového bicykla. Bol to balet na melódiu Cukrovej víly z *Luskáčika*, ibaže na bicykloch. Na konci sa mi baletná sukňa zachytila do zadného kolesa, vystrelilo ma z bicykla a zdemolovala som zákulisie. Pamätám si, čo vtedy Blaise Foxová povedala: „Sledovať ťa je ako sledovať niekoho, komu horia nohavice.“ Vtedy ma požiadala, aby som v záverečnom predstavení *Búrlivých výšin* hrala Heathcliffa. No a zvyšok už je história šoubiznisu.

Heathcliffov sólový írsky tanec bol triumfálny! A v tých tesných nohaviciach aj dosť ťažký.

Stále však nechápem, prečo ma obsadila do roly Heathcliffa.

Žeby som naozaj vyzerala ako chlapec?

Keď sklopím oči a trochu ich prižmúrim, v oblasti lentiliiek vidím malé hrčky.

Proti tomu nikto nemôže namietaf. Predok pulóvra ne-
klame.

Ten pulóver mi vybrala sesternica Georgia a jej Špico-
vá partia. Je zelený a Georgia povedala, že mi ide k očiam
a pridáva mi *je ne sais quoi*. I keď netuším, čo to znamená.

Už sme skoro v Skipley. Teším sa. Toto bude moja zima lásky,
viem to.

Na spiatocnej ceste domov z letnej školy som sa zastavila
u sesternice Georgie. Bolo to jedinečné. Predtým som s ňou
dlhšie nebola, lebo som bola v Írsku a navyše mám nenormál-
nych rodičov, ktorí robia veľmi dôležité veci. Nie aby piekli
koláče alebo niečo vlastnoručne majstrovali ako iní rodičia.
Žiadna stará dobrá nudná klasika. Mama si chodí kade-tade
po svete a maľuje a otec je večne na nejakej výprave a objavuje
ohrozené druhy. Väčšinou zbiera mäkkýše, no myslím, že na-
posledy objavil vzácny chlpatý zemiak. Je ako kríženec medzi
zálesákom a labradorom. Taký zjav predsa nikto nemôže po-
važovať za normálne-
ho tatka.

Je to labratatko.

Hi-hi. To je celkom vydarený vtip.

Zapíšem si to do svojho umeleckého zošita.

Mám taký špeciálny nový zošit s čiernymi lesklými doskami,

na ktorých sú slivky.

Je taký umelecký a... skrátka ovocný.

Už som si urobila prvý zápis.

Napísala som:

Zima lásky

Pridám tam ešte nápad s labratatkom.

Labratatko. Portrét otca, ktorý je napoly muž s fajkou a napoly labrador. Zmieta sa medzi dvoma svetmi. Medzi fajkami a aportovacími paličkami. Už mám v hlave predstavu tanečnej improvizácie. Labrador aportujúci paličky. Alebo fajky?

Alebo kačice?

Hmmm.

Mám svojich rodičov rada, lenže nie sú normálni. Navyše ich vidím len zriedka. No dovolili mi vrátiť sa do Dotherského kaštieľa, aj keď tam nemôžem bývať.

U sesternice Georgie bolo senzačne. Bolo to jedinečné aj na chlapčenskom fronte.

Zvolala Špicovú partiu, aby ma vzdelávali v oblasti bozkávacích techník. Všetky sme sa natlačili do jej posteľe.

„Daj si keks a povedz, ako to je s tebou v oblasti bozkávania,“

vyzvala ma Georgia.

Celá partia mala pritom nalepené falošné brady, aby mi vytvorili správnu chlapeckú atmosféru.

A tak som im porozprávala o tom, ako sme išli do kina v Skipley s chalanmi z Woolfovej akadémie. A o svojom prvom bozku s ofinatým Benom. A aké to bolo mať v ústach lapeného netopiera.

Špicová partia na mňa vyvaľovala oči a Georgia zahlásila: „Si cvok s prvkami idiota?“

Potom mi odovzdávali svoje geniálne rady o chalanoch a bozkávaní.

Pánečku, Georgia toho vie!

O rôznom tlaku na pery, o tom, čo mám robiť s jazykom (netrepoc ním ako nejaká hlupaňa) a o bozkávacej stupnici. (Od čísla jeden až po číslo desať. Všetky stupne si nepamätám, ale pamätám si, že číslo 4 je bozk trvajúci viac ako tri minúty bez prestávky! Na to však potrebujete kamošku, aby vám to odstopovala.)

Čestné slovo, že som tomu neverila.

Už sa nemôžem dočkať, kedy si tie poznatky vyskúšam v praxi.

Ak vezmem do úvahy, koľko toho vie, predpokladám, že väčšinu času trávi výskumom bozkávania.

Aj som jej to povedala a ona na to: „Máš pravdu, ty

moja dlhánska sesternicuška. No teraz som odsunula bozkávanie bokom, aby som ťa mohla zasvätiť do tajov chalanstva. Robím to z lásky k tebe. Vôbec nie v lesbických súvislostiach.“

To je dobré.

Myslím.

Čo sú vlastne tie lesbické súvislosti?

Myslím, že to nejako súvisí s dievčenským bozkávaním. Radšej som sa nepýtala.

No tak, vláčik, ši-ši-ši. Pohni sa!!!

Ktovie, o kolkej zajtra prídu ostatné stromové sestry. Môžem sa Honey spýtať na tie lesbické súvislosti. Ona to bude vedieť.

Konečne sme na stanici. Hurá! V mrazivom búrlivom vetre sa hojdá ceduľa, ako som si ju pamätala:

SKIPLEY – domov vydry riečnej.

Moment! Nejaký severský vandal premaľoval písmená, takže teraz tam visí ceduľa:

Práve som vystúpila zo šoubiznisového expresu a chystám sa nastúpiť do autobusu nádeje. A ten ma dopraví do... divadla snov.

Cez zatvorené dvere vidím šoféra. Poznám ho z minulého polroku. Kto vie, či spozná aj on mňa.

Keď som sa aj s batožinou vyterigala hore schodíkmi, prehodil si fajku do kútika úst a skríkol: „Prestaň sa tu motať a nastúp, keď chceš nastúpiť, ty bocianča. Akurát čo sem púšťaš zimu.“

„Prečo ste mi povedali bocianča?“

„Lebo máš také dlhé nohy, že zaberú celý autobus.“

Zaplatila som za lístok a šofér sa ma spýtal: „Prišla si zo seba

robiť blázna v Cvokerskom kaštieli?“

Kým som ho stihla opraviť, že je to Dotherský kaštieľ, skočil na plyn a vyrútil sa na cestu tak prudko, že som letela až na koniec autobusu a skoro som skončila v detskom kočiку. Našťastie v ňom nebolo dieťa, ale prasa.

„Daj pozor na to prasa,“ upozornila ma jeho majiteľka.

Usadila som sa v bezpečnej vzdialenosti od nej, no aj tak som cítila prasací trus.

Trmácali sme sa do Heckmondwhitu. Vodič s nami letel ako na okruhu Formuly 1 a trúbil na všetko, čo mu stálo v ceste. Na chodcov, na cyklistov. Na kravské lajno. Spomalil až za tetkou s červeným zastavovacím terčíkom, ktorá pomáha deťom pri škole prejsť cez cestu. Teraz už kráčala domov. Chcela ho nechať prejsť, no on jej veselo kýval a pomaly sa vliekol za ňou. Potom z ničoho nič, len čo sme prišli k ostrej zákrute, pridal plyn a za-trúbil a ona od ľaku spadla do kríkov. Tak hurónsky sa rehotal, až som sa bála, že prehltnie fajku.

V každom prípade som sa tešila. Vyzerá to tu ako na zimnej pohľadnici z Yorkshiru. Na vrchole Grimbottomu je dokonca sneh. Zachvela som sa pri pomyslení, že tam hore sídli Tesák. Vychováva svoje fiktívne deti ako fiktívne šteňatá.

2. KAPITOLA

Zima lásky

Dorazili sme na zastávku v Heckmondwhite, práve keď sa začalo stmievať. V brožúrke Dotherského kaštiela sa píše: *Heckmondwhite má svoju vlastnú „uletenú“ kozmopolitnú atmosféru.*

Neviem si predstaviť, čo by mohlo byť na malom dedinskom námestí, pošte a krčme s názvom Slepé prasa uletené. Žeby tým mysleli štrikované zástavky na obecnom dome?

Stavím sa, že v tom majú prsty Dobbinsovci, moji náhradní rodičia.

Možno by som mala len tak narýchlo skočiť do krčmy pozrieť svoju kamarátku Ruby a jej buldoga Matildu. Dala by som jej rúž, čo som jej kúpila. Nie Matilde, ale Ruby. Psy sa nemaľujú. Môžu však nosiť baletné sukničky a ja som Matilde jednu kúpi-

la v špeciálnom obchode, kde predávajú vecičky na psie oslavy. Dúfam, že jej bude v páse dobrá. Má trochu vypasené bruško.

A keby Ruby nebola doma, mohla by som darček nechať u jej staršieho brata Alexa. Alexa – chlapca snov. Alexa s dlhými nohami a trochu dlhšími hustými gaštanovými vlasmi. A dvoma očami. A predkom a zadkom... skrátka so všetkým. Mohla by som si s ním pohovoriť o hereckom umení. Študuje herectvo v Liverpoole a už aj hrá, a tak by sme sa mohli porozprávať o mojich divadelných plánoch. Prediskutovať môj nápad s labratatkom.

Alebo radšej nie. Nechcem, aby si ma predstavoval ako chlapíka s fajkou, ktorý aportuje paličky.

Áno, mohla by som skočiť za Ruby. A keď už by som tam skákala, možno by sa zjavil aj jej úchvatný brat a to by bolo fantastické. Povedala by som mu: „Ó, aké prekvapenie, Alex, len som tak zaskočila...“

„Lullah! Lullah! Juchú! To som ja! Aj s dvojčatami!“

Dibdotska v skautskej uniforme mi prišla oproti. Vlastne neprišla. Priskackala.

Dvojčatá mali oblečené žlté pletené pumpky.

Stavím sa, že ich uplietol pán Dobbins (Harold) na krúžku hľadania „vnútorných žien“. Harold chodí na stretnutia mužov, ktorí v sebe hľadajú skrytú ženskú stránku.

Och! Ako som už povedala, Dibdotska má určite odznak

za objímanie. V každom prípade má odznaky za všetko ostatné. Za starostlivosť o zachovanie nočných motýľov, za pozorovanie života hrabošov, života v rybníku a tak ďalej.

Skoro ma rozmliaždila na svojej odznakovej hrudi. A na novej píšťalke.

Keď ma objímala, vôbec nič som nevidela, ale cítila som objímanie aj niekde v okolí kolien.

To budú asi dvojčatá Max a Sam.

Milujú moje kolená.

Asi preto, že vyššie ich detské rúčky nedočiahnu.

Doma ma nikto neobjíma.

Connor, môj mladší brat, ma väčšinou kope. Objala som ho, keď som odchádzala, no odtisol ma: „Nelep sa na mňa.“ Babka ma zase iba potľapkáva. Lenže často sa netrafí, myslí si, že potľapkáva mňa, ale namiesto toho plieska po vankúši vedľa mňa.

Dibdotska rozprávala veľmi nahlas a rýchlo ako vždy. Do všetkého je taká hrŕ.

Vlastne je to celkom milé. Ibaže čudné.

„Och, Lullah, je úžasné, že ťa tu zasa máme. Chýbala si mi. Všetkým si nám chýbala. Všetci, chlapci?“

Chlapci stáli podo mnou ostrihaní podľa misky a žmurkali na mňa.

A cumľali pritom cumle.

Stále sú rovnako čudní.

„Chlapci pre teba niečo prichystali,“ povedala Dibdobska.

Zbožňuje dvojčatá a je presvedčená, že sú veľmi múdre, ibaže to skrývajú. Myslí si, že sú to mozgoví chirurgovia zamaskovaní v odeve malých hlupáčikov.

Max a Sam na mňa žmurkali. A ďalej cumľali.

Potom si Max (alebo Sam) vytiahol cumeľ a povedal: „Oblovske ple teba.“

„Ó, to je milé, ja...“ zareagovala som.

„Povedzte Lullah, čo ste pre ňu urobili,“ nabádala ich Dibdobska.

„Oblovske,“ prízvukoval Sam.

Dibdobska už strácala trpezlivosť. „Áno, áno, je to dosť veľké, ale povedzte Lullah, čo je to.“

Sam zažmurkal a zatváril sa trochu nahnevane, akoby si odrazu uvedomil, že má namiesto mamy skautku. Založil si ruky v bok a dupol nožičkou: „OBLOVSKÉÉÉ!“

A Max vykrikol: „ŠUŠNEE!“

Dibdobska celá očervenela.

Sklonila sa, obom pozrela do očí a prísne im dohovárala: „To je veľmi hlúpe slovo, ktoré veľkí chlapci nehovoria.“

Max a Sam zažmurkali a usmievali sa. Ježiškove husličky, tí dvaja vyzerajú ako zvieratka ušité z ponožiek, keď sa usmievajú.

Dibdobska ich chytila za ruky a šli sme domov. Jazyk sa jej nezastavil. No aj tak som počula, ako si Max so Samom potichu